

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z., na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz.U. poz. 1622), wstrzymał wypłatę świadczenia uzupełniającego J. S., z uwagi na fakt, i od 12 sierpnia 2021 roku jest ona uprawniona do emerytury. Natomiast świadczenie uzupełniające nie przysługuje jeżeli łączna kwota świadczeń finansowanych ze środków publicznych przekracza 1.772,08 zł. Emerytura przekracza tę kwotę (decyzja w aktach ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła w dniu 14 października 2021 roku, wnioskodawczyni wskazując, iż ZUS ją bardzo skrzywdził zabierając jej świadczenie i pozbawiając środków do życia. Wniosła o weryfikację wszystkich orzeczeń wydanych przez ZUS z uwagi na ich wadliwość. Wskazał jednocześnie, iż dotyczy to orzeczeń zarówno ZUS I Oddziału w Ł. jak i ZUS II Oddziału w Ł. (odwołanie k. 195).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie (odpowiedź na odwołanie k. 176).

W toku procesu wnioskodawczyni złożyła wiele pism procesowych, które jednak z uwagi na sposób sformułowania, liczne dopiski i nadpisanie są zupełnie nieczytelne i niezrozumiałe.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. urodziła się (...) (okoliczność bezsporna).

Wnioskodawczyni pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, przyznaną na stałe, ostatnio w wysokości 1.482,49 zł (okoliczność bezsporna, decyzja z 8 I 2021 roku w aktach ZUS).

Od dnia 1 grudnia 2020 roku ubezpieczonej przyznano również prawo do świadczenia uzupełniającego w kwocie 217,51 zł (decyzja w aktach ZUS).

Na mocy decyzji z dnia 19 sierpnia 2021 roku odwołującej przyznano, z urzędu prawo do emerytury, od 12 sierpnia 2021 roku czyli od osiągnięcia wieku emerytalnego. Jednocześnie wskazano, iż z uwagi na powyższe ustało prawo do renty. Wysokość świadczenia wynosi 1.981,96 zł (do wypłaty 1.903,24 zł) i przysługuje do niego dodatek pielęgnacyjny do od 1 sierpnia 2021 roku do 30 listopada 2023 roku w kwocie 239,66 zł (decyzja k.73-74 akt ZUS).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że materiał dowodowy w n/n sprawie jest kompletny, pozwala na ustalenie wszystkich istotnych okoliczności i nie wymaga uzupełnienia, a stanowiska stron zostały jasno sformułowane. W tych stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc do oceny merytorycznej odwołania wskazać należy, że świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji, ma na celu dodatkowe wsparcie dochodowe służące zaspokajaniu potrzeb życiowych, ze względu na koszty związane z pielęgnacją, rehabilitacją i opieką medyczną. Prawo do tego świadczenia wiąże się jednak ze spełnieniem warunków określonych w ustawie.

Warunki nabywania prawa, tryb przyznawania oraz zasady wypłacania i finansowania świadczenia uzupełniającego określa ustawa z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz.U. z 2019 r., poz.1622).

Stosownie do treści art.1 ust. 3, art. 2 oraz art. 4 ust. 3 świadczenie uzupełniające przysługuje osobie, która:

1. zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i :

- jest obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej lub

- posiadającym prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelem państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub

- cudzoziemcem legalnie przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. ukończyła 18 lat;

3. jest niezdolna do samodzielnej egzystencji, a niezdolność ta została stwierdzona odpowiednim orzeczeniem;

4. nie jest uprawniona do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych lub też łączna wysokość brutto tych świadczeń wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczną instytucję właściwą do spraw emerytalno-rentowych po dokonaniu ustawowych wyłączeń nie przekroczy kwoty 1750 zł miesięcznie;

5. nie jest osobą tymczasowo aresztowaną lub odbywającą karę pozbawienia wolności (co nie dotyczy osoby odbywającej karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego).

Ponadto Sąd zważył, że zgodnie z art. 4 ust. 1 w/w ustawy, świadczenie uzupełniające przysługuje osobie uprawnionej w wysokości nie wyższej niż 500 zł miesięcznie, przy czym łączna kwota świadczenia uzupełniającego i świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, nie może przekroczyć 1750 zł miesięcznie, z zastrzeżeniem wyłączeń, o których mowa w art. 2 ust. 2.

Z kolei zgodnie z art. 4 ust. 2 w/w ustawy, w razie przyznania, ustania lub ponownego obliczenia wysokości świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, świadczenie uzupełniające podlega ponownemu obliczeniu z urzędu, w taki sposób, aby łączna kwota świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, wraz ze świadczeniem uzupełniającym, nie przekroczyła kwoty 1750 zł miesięcznie, z zastrzeżeniem wyłączeń, o których mowa w art. 2 ust. 2.

W oparciu o art. 7 ust. 3. Ustawy jeżeli ustaną okoliczności będące podstawą przyznania świadczenia uzupełniającego, prawo do tego świadczenia ustaje od miesiąca, w którym nastąpiło zdarzenie będące podstawą utraty prawa do świadczenia uzupełniającego. Organ właściwy stwierdza decyzją ustanie prawa do świadczenia i wstrzymuje jego wypłatę.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że wnioskodawczyni jest obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej, zamieszkującym na terytorium kraju, nie jest aresztowany, ani też nie przebywa w zakładzie karnym.

Ponadto wnioskodawczyni jest osobą całkowicie niezdolną do samodzielnej egzystencji. Został jej również z tej przyczyny przyznany dodatek pielęgnacyjny.

Zgodnie z treścią art. 75 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia. Niezdolność do samodzielnej egzystencji zachodzi wówczas, gdy występuje naruszenie sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu

podstawowych potrzeb życiowych - art. 13 ust. 5 powołanej ustawy. Termin "niezdolność do samodzielnej egzystencji" został zdefiniowany w art. 13 ust. 5 ustawy emerytalnej, który stanowi, że niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Termin ten ma szeroki zakres przedmiotowy. Obejmuje bowiem opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp. oraz pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza. Wszystkie zaś powyższe elementy łącznie wyczerpują treść terminu "niezdolność do samodzielnej egzystencji" (tak też wyrok Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 22 października 2013 r., III AUa 224/13, Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 28 maja 2013 r., III AUa 1918/12). Natomiast w myśl art. 16 ust. 1, ust. 2 oraz ust. 6 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (tekst jedn.: Dz. U. 2015.114) zasiłek pielęgnacyjny przyznaje się w celu częściowego pokrycia wydatków wynikających z konieczności zapewnienia opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Przysługuje on osobie niepełnosprawnej w wieku powyżej 16 roku życia, jeżeli legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, a także osobie, która ukończyła 75 lat, jednakże nie przysługuje osobie uprawnionej do dodatku pielęgnacyjnego. Oba świadczenia (zasiłek pielęgnacyjny i dodatek pielęgnacyjny) przysługują zatem osobom niezdolnym do samodzielnej egzystencji. Osobami niezdolnymi do samodzielnej egzystencji są osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności. Osobą o znacznym stopniu niepełnosprawności jest osoba legitymująca się orzeczeniem właściwego zespołu do spraw orzekania o stopniu niepełnosprawności, jak również osoba legitymująca się orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji. (tak wyrok SA w Rzeszowie z 3.09.2015 r., III AUa 987/14, LEX nr 1808739). W n/n sprawie wnioskodawca legitymuje się orzeczeniem z 25.05.2018 r. o znacznym stopniu niepełnosprawności przyznanym na stałe od 24.05.2015 r., a nadto ma przyznane z urzędu prawo do dodatku pielęgnacyjnego na mocy decyzji ZUS z 28.08.2015 r. w związku z ukończeniem 75 lat życia.

W niniejszej sprawie okolicznością kluczową dla oceny zasadności odwołania okazała się jedynie kwestia wysokości emerytury pobieranej przez wnioskodawczynię od dnia 12 sierpnia 2021 r. w kwocie **1.981,96 zł** (do wypłaty 1.903,24 zł) i dodatek pielęgnacyjny w kwocie **239,66 zł**.

Wysokość tych świadczeń jest znacznie wyższa od poprzednio wypłacanej renty z tytułu niezdolności do pracy w kwocie **1.482,49 zł**. Do tego jest wyższa od kwoty 1.750,- zł, która to kwota stanowi granicę decydującą o możliwości przyznania świadczenia uzupełniającego.

Wobec przytoczonych wyżej okoliczności Sąd uznał, że ZUS bezbłędnie uznał, że pobierana przez wnioskodawczynię od 12 sierpnia 2021 r. emerytura przekraczała kwotę 1.750,- zł miesięcznie, o której mowa w art. 2 ust. 2 w/w ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji, i w efekcie prawidłowo wstrzymał wypłatę świadczenia uzupełniającego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i w efekcie na podstawie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Dodać jedynie należy, iż sąd nie jest uprawniony, jak chciałaby tego wnioskodawczyni, do badania wszystkich decyzji organów rentowych wydanych kiedykolwiek w stosunku do niej. Zakres kompetencji sądu ogranicza się do możliwości badania jednej konkretnej zaskarżonej decyzji. W przypadku jeśli przy obliczeniu wysokości świadczeń nie zostały uwzględnione jakieś okoliczności wnioskodawczyni winna wystąpić z konkretnym wnioskiem o przeliczenie wysokości świadczenia w oparciu o nowe okoliczności. Od nowo wydanej decyzji będzie służyło prawo odwołania do sądu.

Na marginesie wskazań można, iż organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z uwagi na to, że na mocy art. 24a. ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 504), przyznano wnioskodawczyni emeryturę.

W myśl tego przepisu emeryturę, o której mowa w art. 24, przyznaje się z urzędu zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek uprawniający do tej emerytury oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Ubezpieczony nie ma zatem prawa do dwóch świadczeń. Szczęśliwie dla wnioskodawczynie emerytura okazała się świadczeniem korzystnym finansowo i nawet mimo braku [prawa do świadczenia uzupełniającego odwołująca pobiera kwotę wyższą.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczynie.

14 III 2022 roku.